

Чорновіл Василь Семенович

Інженер-будівельник, фахівець у сфері транспортування газу, управлінець

Народився у 1900 р. у м. Київ.

У 1931 р. закінчив робітничий факультет, отримавши спеціальність дорожнього майстра-будівельника. Із 1944 р. працював головою комітету Держконтролю УРСР.

У 1947 р. В. С. Чорновіл призначений на посаду керівника Дирекції будівництва магістрального газопроводу Дашава–Київ. Це був відповідальний період спорудження найбільшої на той час в Європі газової магістралі, на якій вперше застосовували запропоновані інститутами Академії наук УРСР нові технології й обладнання для автоматичного зварювання труб у заводських та польових умовах, зокрема автоматичне зварювання під шаром флюсу, прогресивні засоби захисту від корозії, способи механізації будівництва й інші сучасні технічні рішення.

З 1948 до 1970 р. Василь Семенович працював начальником новоствореного Управління експлуатації магістрального газопроводу Дашава–Київ, яке згодом було реорганізоване в Київське управління магістральних газопроводів, а пізніше —

в УМГ «Київтрансгаз». Під час його роботи в Київському УМГ газопровід Дашава–Київ було продовжено до Москви і по ньому з 1951 р. почалося подавання газу. За участю В. С. Чорновола побудовані і введені в експлуатацію компресорні станції в Боярці, Тернополі, Бердичеві, що дало можливість вивести газопровід Дашава–Київ на проектні показники роботи, споруджені МГ від Шебелинського ГР до Харкова, Дніпропетровська, Белгорода, а також МГ Шебелинка–Полтава–Київ, Єфремівка–Диканька–Київ.

Він приділяв велику увагу зведенню газопроводів-відгалужень і газорозподільних станцій, що сприяло газифікації населених пунктів держави. Велике значення для надійного газозабезпечення Києва мали створені в цей період перші в Україні Олишівське і Червонопартизанське підземні сховища газу. Василь Семенович брав активну участь в їх освоєнні та виведенні на проектні показники роботи.

Він також опікувався оптимізацією керування складним газотранспортним господарством, удосконаленням структури управління. Важливе значення для впровадження нової техніки мала створена при Боярському районному управлінні експериментально-конструкторська група, на базі якої у 1964 р. була організована Центральна виробничо-теплоенергетична лабораторія. Вона проводила роботи з підвищення надійності функціонування контрольно-вимірювальних приладів та автоматики, виконувала проекти автоматизації ГРС, котельних та інших об'єктів, здійснювала дослідно-промислові випробування і запровадження нових зразків приладів та автоматики. Це сприяло підвищенню технічного рівня і ефективності роботи газопроводів та надійності подавання газу споживачам.

В. С. Чорновіл нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора і «Знак Пошани».

Помер у 1985 р.

Швець Володимир Олександрович

Кандидат технічних наук, фахівець у сфері розробки газових родовищ із вмістом сірки та вуглекислоти

Народився 6 квітня 1930 р. у с. Туровичі Турійського району на Волині. У 1955 р. закінчив Львівський політехнічний інститут (спеціальність «Експлуатація нафтових і газових родовищ») та почав працювати у системі об'єднання «Саратовнефтегаз». Протягом 1955–1961 рр. Володимир Швець пройшов шлях від майстра з видобування нафти до завідувача промислу.

З 1961 до 1968 р. обіймав посади головного інженера та начальника Правобережного НПУ об'єднання «Саратовнефтегаз».

У зв'язку з відкриттям унікального Оренбурзького газоконденсатного родовища Володимира Олександровича, як професійного пірика, перевели працювати на Приуралля. Упродовж 1968–1971 рр. він був начальником управління «Оренбурггазпром», у 1971–1973 рр. — начальником створеного на базі цього управління однойменного об'єднання.

Протягом 1973–1978 рр. В. О. Швець обіймав посаду головного інженера новоствореного Всесоюзного промислового об'єднання «Оренбурггазпром».

Ще на початку освоєння Оренбурзького родовища сірководневомісних газів у грудні 1968 р. він на розширеному засіданні науково-технічної ради Мінгазпрому та Техніко-економічної ради Оренбурзького обкому КПРС запропонував заснувати в Оренбурзі науково-дослідний і проектний інститут. Ця ідея була реалізована в 1977 р. Тоді ж Володимир Олександрович став першим директором установи. За короткий термін йому вдалося вирішити кадрові і господарські проблеми, забезпечити інститут необхідним обладнанням, перетворити його у великий науковий центр із розробки й експлуатації сірководневомісних нафтогазоконденсатних родовищ.

Як директор інституту, він опікувався науковим забезпеченням та проектуванням Астраханського і Карачаганаського нафтогазоконденсатних родовищ. А Оренбурзьке родовище з допомогою магістрального газопроводу Оренбург–Держжордон, розвинутого технологічного комплексу транспортування та зберігання продуктів переробки газосірководневої сировини стало джерелом газопостачання Росії, України і країн Центральної Європи.

У кандидатській дисертації «Дослідження та розробка технології підземного зберігання продуктів газоконденсатних родовищ у промислових умовах» Володимир Олександрович запропонував технологію експлуатації підземних сховищ нафтопродуктів і сірководу у відкладах кам'яної солі з використанням ліній розсолу, вперше дослідив застосування камуфлетного вибуху ядерного заряду для створення підземних ємностей. Наукові досягнення вченого були успішно реалізовані під час створення Оренбурзького газохімічного комплексу.

В. О. Швець нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медалями Мінгазпрому, ВДНГ. Він — заслужений працівник нафтової і газової промисловості РРФСР.

Помер 20 січня 1989 р.